

MAGDALÉNA ČERVINKOVÁ

Ž I V O T N A R U B Y

I PEVNÉ RODINNÉ ZÁZEMÍ MŮŽE BÝT POUHOU ILUZÍ

© Magdaléna Červinková

© Nakladatelství Má kniha.cz (elektronické vydání)

© Všechna práva vyhrazena!

ISBN 978-80-7548-095-8 - (PDF)

ISBN 978-80-7548-096-5 (ePub)

ISBN 978-80-7548-097-2 (MobiPocket)

Předmluva

„Pane doktore, dnes to opět vypadá na klidnou noc, že?“ Oslovený prošedivělý statný šedesátník MUDr. Stanislav Horák se na tazatelku, zdravotní sestru Miluši Drobnu podíval přes silná skla svých brýlí se slovy: „Abyste to nezakřikla, Miluško, slyšíte venku tu bouřku. To pak bývají překotné porody.“

„To bych zrovna dneska nerada. Dal byste si kávu, pane doktore?“

„Rád. Děkuji vám. Dáte si ji dnes se mnou, aby mi líp chutnala?“

Padesátiletá podsaditá Miluše s úsměvem přikývla a zamýšleně odešla prosklenými dveřmi na vykachlíčkovanou, díky dvěma prasklým stropním zářivkám, spoře osvětlenou chodbu staré budovy. V myšlenkách se neustále vracela k dnešní hádce se svým manželem Rudlou, který měl v plánu, hnán představou rychlého zbohatnutí, začít podnikat, aniž by byl správně obeznámen s případnými, z jejího pohledu, nemalými riziky a navzdory jasně několikrát vyřčenému nesouhlasu své ženy. Na dnešní noční službu proto rozčilená Miluše odešla z hádkou zamořeného domova nezvykle ráda, a před odchodem z udržovaného rodinného domu, který byl doprovázen hlasitou ránou zprudka zabouchnutých

vchodových dveří, se neovládla a na zkoprnělého Rudlu hystericky zakřičela své ultimátum, že pokud se ON rozhodne podnikat, ONA podá žádost o rozvod!

Osamocený znuděný Stanislav se rozhlédl po staré nemoderní lékařské místnosti malé provinční porodnice, která ještě před pár lety byla místními rodičkami hojně využívána a zdravotní sestry na příjmu musely dokonce občas z kapacitních důvodů nastávající rodící maminky i odmítat a houkajícími sanitkami odesílat do okresního města. Dnes, rok po revoluci, a několika týdny po zprivatizování společností A-Z Baby, která má se zastaralými prostory veliké plány, počínající od příštího kvartálu plánovanou celkovou rekonstrukcí, zeje prázdnotou. Místní tisk, týden po privatizaci, otiskl, po rozhovoru s akcionáři společnosti, zprávu s černobílou nepřiliš lichotivou fotkou oprýskané budovy ve znění: Porodnice před plánovanou rozsáhlou několikaměsíční rekonstrukcí celé budovy již pracuje pouze v útlumovém nekomfortním režimu a místní personál v čele s MUDr. Stanislavem Horákem bude do uzavření přijímat pouze akutní případy. Nastávající maminky z okolí se tudíž pro jistotu samy dopředu rozhodly, při výběru místa plánovaného porodu, pro větší okresní porodnici, která jim momentálně zabezpečovala větší jistoty i pohodlí.

„Pane doktore, myslím, že na kávu nebudete mít čas,“ přerušila jeho myšlenky udýchaná Miluše a položila na stůl hrnky s horkou voňavou

černou kávu. „Na příjmu máme mladou ženu, prvorodičku, s podezřením na překotný porod.“

„Vidíte! Zakřikla jste to, Miluško. Už jdu.“ Ve spěchu si doktor Horák oblékal bílý čistě vypraný plášť. „Je u ní sestra Alžběta?“

„Ano pane doktore.“ Miluše vyčkávala na šéfa, přidržujíc mu otevřené dveře. „Už jsem Vám říkala, že si našla místo ve městě?“

„Nedivte se jí, je mladá a potřebuje větší jistotu.“ Vyšli spolu ve spěchu na dlouhou chodbu.

„Uvidíme, jak tam s ní budou spokojení. Alžběta je sice pracovitá a celkem i šikovná, ale velká zmatkařka. Pořád jí musím stát za zády, aby něco nepopletla.“ Během rozhovoru se spěšně přesunuli na příjem, kde byla s pomocí mladičké usměvavé štěbetající sestry Alžběty připravovaná budoucí maminka na blížící se porod.

„Dobrý den, maminko, nebojte se, spolu to zvládneme.“ S úsměvem začal doktor Horák vyšetřovat vyděšenou ženu, která na otázku: „Vaše první?“ pouze přikývla s tváří zkřivenou prostupující silnou bolestí.

„Ano.“ Úlevou, že má další bolestivou kontrakci za sebou, znovu přisvědčila. „Je vše v pořádku, pane doktore? Chtěla jsem родit ve městě, ale tam už to asi nestihnu.“

„Nebojte. Vše je zatím v pořádku, krásně se otevíráte, a vše naznačuje tomu, že to budete mít brzy zdárně za sebou.“ Když viděl, že vyděšenost pacientky neustupuje, dodal: „víte, kolik jsme už za ta léta pomohli, tady se sestřičkou, odrodit bez větších komplikací dětí?“ povzbudivě na ženu mrknul. „Jestlipak víte, co se o naší porodnici říká? Že se tady rodí samé krásné a zdravé děti. Zvláště pak při bouřce,“ řekl s úsměvem, doprovázen hlasitým zvukem hromu. „Teď mě chvílku omluvte, půjdu se připravit a vás zatím sestřičky nachystají na sále na porod.“

„Pane doktore?“

„Teď ne Alžběto, jdu se připravit a vy zatím pomozte Milušce tady mladou paní přesunout na sál.“

„Nemůžu.“

„Co se zase děje?“ Teprve nyní si doktor Horák všiml, že Alžběta není sama.

„Mladá paní, budete muset jet rodit do města, tady dva porody sám těžko zvládnou.“ Konec věty přehlušil ženin výkřik bolesti. „Ale JÁ už rodím!“

„To snad ne. Alžběto, odveďte jí hned na sál, podívám se na mladou paní až tam. A pak raději zavolejte do města, ať nám sem pošlou dvě sanitky, kdyby byly komplikace.“

Za několik málo hodin byly obě mladé novopečené maminky bez větších komplikací odrozeny, vyčerpaný doktor Horák se spokojeně sesunul do starého rozvrzaného křesla na lékařském pokoji, kde si oblékl čistý plášť a slastně se napil dávno vystydnuté kávy. „Miluško, nevíte, kde jsou ty sanitky?“ zeptal se příchozí sestry.

„Volali, že měli akutní výjezd k hromadné havárci a teď jsou už skoro hodinu na cestě, protože na trase spadl při bouřce v lese strom, tak to musí složitě objíždět. V tomhle počasí to bude ještě chvíli trvat. Jdu pomoci Alžbětě s miminkou.“

„Dobře. A já půjdu zkontrolovat ty naše statečné maminky.“

Miluška přišla do místnosti, kde Alžběta omývala miminko. Holčičky ležely na velkém bílém stole na široké bavlněné osušce vedle sebe a žvatlající Alžběta si je se zájmem prohlížela. „Vy jste krásná miminka, že? Takové překrásné princezničky. Jak vás asi vaše maminky pojmenují?“

„Alžběto, jak to, že miminka nemají na ručičce připevněnou cedulku s číslem? Jak je od sebe rozeznáte? Poznáte určitě, která je která?“

Mladá sestřička se samolibým úsměvem odpověděla: „Jasně, že je poznám. Nejsem přeci blbá, ne? Tato holčička patří té prvně příchozí paní,

co při porodu skoro nekřičela a tady ta té druhé, co tak moc křičela.“
Prstem na miminka ukazovala bez zaváhání Alžběta.

1. kapitola

„Mami, až budu velký, pořídím si veliký červený auto a vezmu vás na výlet. Děda bude sedět vzadu a ty mami vedle mě vepředu,“ rozumoval při večeři tří a půlletý Petr.

„A kde bude sedět tvá žena, Pét'o?“ zeptal se s potutelným úsměvem jeho děda Miroslav.

Petr, aniž by hnul brvou, se otočil na maminku a než se znovu zakousl do voňavého čerstvého chleba s máslem a sýrem, oznámil: „Promiň mami, sedíš vzadu.“

„Ty jsi brebta, vid'?“ Smáli se a Simona byla šťastná, že její malý syn má zatím seskládané své priority jinak, než jeho biologický otec Patrik, který je zanechal jejich osudu v momentě, když mu oznámila, že je těhotná. „A jsi ji vůbec jistá, že je to moje?“ reagoval tenkrát na její pro ni tak radostnou zprávu, že čekají miminko. Patrik si byl sice její věrností samozřejmě naprosto jistý, ale přes týden už plánoval jejich rozchod. Minulý měsíc totiž v okresním městě, kde si sobecky užíval s kamarádem pánskou jízdu, poznal v baru milou bohatou nepříliš zkušenou dívku, která hned naivně naletěla na jeho promyšlené cílené hrané dvoření a nyní si již společně plánovali budoucí život a novinka Simony se mu tudíž vůbec nehodila.

„Jdi na potrat, půlku ti na to samozřejmě přidám.“ Patrikovi přišel jeho návrh logický a velmi velkorysý a tak vůbec nechápal, proč pragmatická Simona zareagovala na jeho slova tak netypicky agresivně a hystericky. Dala mu facku, otočila se a bez dalších zbytečných řečí odešla s hlavou vztyčenou.

„Tati, co budu dělat?“ ptala se uslzená Simona doma Miroslavova, který ji chlácholivě hladil po třesoucích se ramenou.

„To bude dobrý, holčičko. To zvládneme. Je to tu dost velký i pro tři a já ti se vším vždy rád pomůžu. Alespoň tu nebudeme bydlet tak sami, ne? Nový život je dar, tak ho přijmi s vděčností a bez výhrad,“ snažil se svou jedinou milovanou dceru povzbudit.

Uslzená Simona tatínka vděčně objala. „Tati, děkuju. Nezlobíš se, vid’? Já bych na potrat jít nemohla.“

„Na tebe? Na tebe ne, ale toho pacholka si podám!“ Patrik se Miroslavovi nezdál od první chvíle, kdy mu ho dcera přivedla ukázat. Simona s ním ale byla šťastná, takže se co nejvíce snažil, svou nelibost k tomu samolibému klackovitému klukovi, co se u nich v domě občas objevil, skrývat.

„Tati, ne! Nech ho být. Už o něm nechci slyšet!“ Simona pořád Patrika svým způsobem milovala a nepřála mu nic zlého. Byl to první kluk, který se k ní choval galantně, a i když jejich vztah trval jen pár měsíců a z jeho strany šlo víceméně o přetvářku, nelitovala. Už kvůli Petrovi by se ani dnes se svými zkušenostmi nerozhodla jinak. Modrooký upovídaný blondák si získal její srdce dávno před jejich prvním oficiálním setkáním na porodním sále.

Když se však před časem Simona náhodou od jedné známé dozvěděla, že Patrik tragicky zemřel na svatební cestě, kterou trávil se svou šťastnou zamilovanou novomanželkou v Egyptě, samotnou ji překvapilo, s jakým neosobním klidem informace o této tragické události přijala. Pochopila, že Patrik už pro ně nic neznamenal a byla vděčná za své rozhodnutí, neuvádět ho ani v rodném listu Petra.

„Tak Petře, vyčistit zuby a spát. Zítra musíme vstávat brzy. Batůžek do školky už máš přichystaný?“ podíval se na Petra, který pomalu dojídal svou večeři, Miroslav.

Petr, který byl neustále vyrušován od jídla rozličnými zvuky, od štěkotu susedovic psa, po zvuk motoru projíždějícího auta, přikývnul.

Simona po večeři umývala, skloněná nad dřezem, zašpiněné nádobí a přitom přemýšlela, zda je na zítřejší den vše přichystané. „Ten čas tak letí,“ povzdechla si „nedávno ses mi narodil a zítra už půjdeš poprvé do školky.“

„Už jsem velký kluk mami, že jo? A mami, nebude se na mě zlobit paní učitelka moc, když se mi zamotají tkaničky?“ ujišťoval se raději Petr.

„To víš, že nebude. Se zavazováním tkaniček má hodně dětí ve školce problém. Jestli chceš, tak až ti budeme kupovat nové boty, vybereme ti ty se suchým zipem.“

„A nejsou boty se suchým zipem pro mimina?“

„Určitě ne. Neboj!“ Ujistil ho rychle děda.

2. kapitola

„Pěťo, dosnídej a běž si umýt ruce a obličej.“ Simona nervózně pila ve stoje svou již studenou černou ranní kávu. Miroslav se po snídani před chvílí odebral do své pracovny a ona teď pohledem na hodinky zjistila, že má nejvyšší čas odejít. „Už budu muset jet, dnes nemůžu přijít pozdě. Paní ředitelka by mě, za pozdní příchod hned první den, určitě vyhodila.“

„Paní ředitelka? Mami, ty budeš taky pracovat ve škole?“ Petr věděl od dědy, který na místní základní škole vyučoval dějepis a český jazyk, že v jeho práci o všem důležitém rozhoduje, a i děda jí musí poslouchat, rázná spravedlivá paní ředitelka Mráčková.

„Teď ne Pěťo, vysvětlím ti tvůj dotaz až večer, pokud do té doby nezapomeneš svou otázku. Užij si první den ve školce a buď tam hodný.“ Simona si přes světlemodré šaty oblékla šedý melírovaný vypasovaný kratší trenčkotový kabátek, ladným pohybem vklouzla do svých oblíbených obnošených černých kožených balerín a směrem k tátově pracovně zakřičela: „Tati, už musím jet. Nezapomeň odvést Pěťu do školky.“

Dobře věděla, že by na odpověď čekala marně, tatínek je určitě zabraný do přípravy na první školní den. Políbila Petra, který se s ní přiběhl rozloučit a raději instruovala i jeho: „Jdi za dědou do jeho pracovny a řekni mu, že už budete muset za chvíli taky odejít, ať stihnete

v klidu školku. Tak pa, večer.“ Simona políbila malého neposedu ještě naposledy letmo na čelo.

„Mami, neboj, my to s dědou zvládneme. Budu ti držet palce, jo? Aby se ti líbilo v práci. Teda, pokud si zrovna nebudu hrát. Nebo jíst,“ mudroval cestou k dědovu pokoji, zatímco Simona již hbitě seběhla dolů po kamenných schodech na zahradu, kde si otevírala rezivějící vrata, aby mohla vyjet autem na ulici.

„Dědo, maminka jela do práce a mám ti vyřídit, že se máme připravit do školky.“ Petr zodpovědně hlásil po příchodu do pracovny, kde zastihl Miroslava s knihou v ruce.

Miroslav se na vnuka překvapeně podíval „Maminka už šla? Kdy?“

„Teď a říkála mi, že ti mám vyřídit, že máme jít taky, ale jestli chceš raději zůstat doma a číst si, tak si půjdu hrát do pokojíčku s autíčky, abych tě nerušil,“ zkoušel to na dědu Petr, kterému se najednou do neznámé školky moc nechtělo.

„Ty jsi pokušitel, vid’?“ usmál se na něj děda. „Musíme jít! Maminka by se na nás zlobila! Utíkej si ještě umýt pusku, máš ji celou od snídaně, ať mamince ve školce neděláme ostudu.“

„Už jdu.“ Petr se pod bedlivým dohledem Miroslava loudavě vydal směrem do koupelny, kde si přistrčil k umyvadlu modrou plastovou stoličku a snažil se poctivě si umýt ruce a pusu pod tekoucí studenou vodou, pocákal si čisté bílé tričko s obrázkem černého závodního auta, zakoupené na jeho žadonění na první den školky. Vypnul vodu a chvíli zaraženě pozoroval mokré stopy na látce, načež se s pokrčením ramínek rozhodnul, že to není tak hrozné, aby si musel tričko převléknout a že děda si ničeho určitě ani nevšimne, což se mu následně potvrdilo.

Simona projížděla alejí vzrostlých pěstěných stromů a na jejím konci ji uvítal pohled na udržovaný zámecký park, za nímž stál skvostný bělostný čtyřhvězdičkový Zámecký hotel Kalla, kde dnes nastupovala po mateřské dovolené na pozici pokojská.

Staré udržované autíčko zaparkovala na parkovišti v zadní části hotelu vyhrazeném pro personál a dodavatele, aby nároční bohatí hoteloví hosté nebyli rušení.

„Dobrý den, paní Páralová, jste Simona, že? My se tady oslovujeme křestními jmény, kromě paní Kallové, samozřejmě. Já jsem Lucie Pokorná. Pojd'te se mnou, ukážu vám, kde se převléknete, ať můžete hned začít,“ vítala ji ve spěchu manažerka hotelu. Při hovoru odvedla Simonu

do dámské části šaten pro personál, nacházející se v suterénu budovy, kde ji ukázala přidělenou plechovou skříňku, s již nachystanou vyžehlenou pracovní uniformou a při rychlé kontrole v nedaleké kuchyni, kde se chystaly čerstvé suroviny na dnešní oběd, počkala, až se Simona převlékne.

„Uniforma vám sedne, to je důležité. Hlavně u nás musíte dávat důraz na detail. Vše musí být vždy vzorně pečlivě upravené a na svém místě. Paní Kallová bytostně nesnáší a neodpouští lenost a ledabylost. Jste ve tříměsíční výpovědní lhůtě, tak se musíte hodně snažit,“ instruovala Simonu při průchodem úzkou chodbou navazující na schodiště vedoucí do horních pater, kde se nacházely luxusní pokoje pro hosty.

„Dobrý den, Zuzano, vedu vám posilu. Já už musím jít na poradu k paní Kallové, tak vás tu nechám a vy se určitě již spolu domluvíte. Kdybyste potřebovala něco, s čím by vám nedokázala pomoci tady Zuzka, víte, kde mě najdete. Ať se vám u nás líbí.“

„Děkuji.“ Simona své poděkování řekla do zad spěšně odcházející Lucie, a tak se s úsměvem a s napřaženou pravou rukou obrátila na svou novou kolegyni: „Dobrý den, já jsem Simona Páralová.“

„Dobrý den, Zuzana Nová. Myslím, že si můžeme tykat, ne?“

„Jistě. Ráda.“

„Dobře, můžeme tedy začít. Pojd'. Ukážu ti, co bude náplň tvé každodenní práce.“

Lucie došla do posledního patra hotelu k těžkým dřevěným dveřím a po zaklepání a vyslechnutém svolení vstoupila do rozlehlé místnosti s velkými okny poskytující výhled do zahrady. Se slovy: „Dobrý den, paní Kallová, dnes nastoupila nová pracovní síla a nesu vám její podklady k nahlédnutí,“ položila na starožitný masivní stůl před spoluhlavatelku hotelu slečnu Gabriellu Kallovou podnos s ranní kávou, snídání v podobě slabého krajíčku nízko sacharidového chleba se šunkou a sýrem a vedle podnosu složkou s informacemi o nové zaměstnankyni.

„Dobrý den, Lucie. Doufám, že je s ní zatím vše v pořádku. Sama jste si ji ze zájemkyň vybrala a vašemu úsudku věřím. Máte na lidi čich,“ usmála se na ni Gabriella, vzala si šálek kávy a slastně se napila. „Co mi o ní povíte?“ nahlédla do složky, kde ji upoutalo datum narození. „Ona je narozená ve stejný den jako já.“

„Opravdu? Toho jsem si ani nevšimla. Jmenuje se Simona Páralová. Je svobodná, sedmadvacet let, bydlí v městě u otce a sama vychovává tříletého kluka. Před mateřskou pracovala v malém papírnicku na náměstí, ale to bylo loni pro nezáměr zavřeno. Její prioritou při hledání nového zaměstnání byla dostupnost, aby nemusela, kvůli malému synovi,

dojíždět příliš daleko. Zdá se šikovná, svědomitá a pracovitá,“ shrnula informace o nové zaměstnankyni Lucie.

V tu chvíli se, bez předchozího upozornění ve formě zaklepání, razantně otevřely dveře, až sebou obě mladé ženy leknutím trhly a do místnosti sebevědomě vstoupila upravená štíhlá vysoká černovlasá žena, Michaella Kallová, která ihned při vstupu směrem ke své dceři pohrdavě pronesla. „Zase se cpeš, Gábi?“ a sjela obdivným pohledem štíhlou stojící postavu u stolu: „Vám to dneska sluší Lucie.“

„Děkuji paní Kallová.“ Lucie, které bylo nedůstojné ponižující jednání starší nadřízené vůči dceři v její přítomnosti velmi nepříjemné, se urychleně snažila z místnosti odejít: „Pokud je to vše, musím jít dohlédnout na přípravy té páteční svatby.“

„Jistě, můžete jít. Jak probíhají přípravy? Jedná se o dceru pana starosty! Žádné komplikace?“ zdůraznila, dobře si vědoma, že zcela zbytečně.

„Nic, s čím bychom si neuměli poradit.“ S povzbudivým úsměvem dodala odcházející Lucie.

Gabriella se obrátila na svou matku: „Mami, přišla jsi na kontrolu, nebo má tvá návštěva konkrétní důvod?“

„Přišla jsem ti pouze oznámit, že jsem na dnešní večer pozvala pana doktora Drozda a je domluveno, že dnes dorazí i s Janem.“

„S Janem? Proč s Janem? Ty jsi s tím ještě pořád nepřestala, vid’? Matko, já žádného dohodnutého ženicha nechci! Je jednadvacátý století, pokud sis všimla! V naší dnešní demokratické rovnoprávné společnosti si vybírá žena budoucího manžela zcela svobodně a bez přispění svých drahých moudrých rodičů, tak mi prosím přestaň neustále vodit na večere potencionální ženichy. Je to potupné pro všechny zúčastněné!“

„Jenže ty máš povinnosti ke svému rodu, holčičko! Na to bys neměla zapomínat! Ty přeci nejsi obyčejná tuctová holka, která může vzít prvního chlapa, na kterého narazí. Ty musíš otce svých dětí pečlivě vybrat! A ke všemu ti už je sedmadvacet let, takže nejsi nejmladší, a když od tebe chceme mít zdravé a silné potomky, musíš se vdát a mít děti co nejdříve a Jan je slibná ověřená zdravá a hlavně zatím nezadaná partie.“

„Mami, proboha! Mluvíš o tom jako o spáření dvou zvířat!“ křikla na svou matku podrážděně Gabriella a pak, vědomi si, že nad touto dominantní osobou vyhrát nemůže, tiše a odevzdaně poraženecky dodala: „Dobře, s tou večerí budu počítat. V sedm, jako obvykle?“

„To by bylo báječné. Vezmi si na sebe něco pěkného, něco, co ti zakryje faldíky.“

„Ty umíš potěšit, vid’?“ Gabriella se s povzdechem dívala za ladně odcházející matkou a přemýšlela, proč se k ní chová s takovou přezíravostí bez lásky, vřelosti a pochopení.

Michaella zvolna procházela elegantní prostornou chodbou jejich Zámeckého hotelu Kalla. Nemohla pochopit, proč dcera tak málo projevuje svou vděčnost osudu, který ji dovolil narodit se do silné, tradiční, zabezpečené rodiny v tak přívětivé době. Je to jistě tím, že Gabrielle rodinné dědictví spadlo rovnou do klína, aniž by si prošla, tak jako Michaella i Marcella, roky potupného živoření v potupném nedostatku. Michaella si dobře pamatovala, jak její rodina celá dlouhá léta bíděně přežívala za kruté nelítostné pomstychtivé vlády komunismu. Zamyšleně vešla do honosné prostorné zámecké knihovny, kam si předem objednala kávu s mlékem bez cukru. Usazená do jednoho z pohodlných masivních tmavě zelených křesel v místnosti měla přímý rozhled na širokou galerii na plátně namalovaných portrétů na protější stěně pokoje. Byli zde vyobrazeni všichni předci počínaje jejím prapradědečkem, zakladatelem zámeckého hotelu Kalla, Antonínem, vyobrazeného hrdě stojícího před právě dokončeným zrenovovaným zámeckým areálem.

Antonín Kalla byl narozen roku 1873, jako prvorozené a zároveň bohužel i jediné dítě bohatého prosperujícího obchodníka Františka Kally. Obchod Antonína nikdy nelákal, proto po smrti svého tatínka, veškerý zděděný majetek prodal a za utržený zisk roku 1920, ve svých sedmačtyřiceti letech, odkoupil dávno vyhlídnutý chátrající zámeček od původního majitele a nechal jej přestavět na hotel pro prvorepublikovou společnost, který svým hostům nabízel vkusný luxus spojený s nádhernou venkovskou přírodou. Zámecký hotel Kalla si proto získal ve velmi krátké době, i díky několika skvěle napsaným pochvalným článkům v novinách, prestiž a v dobách největší slávy před druhou světovou válkou patřili mezi hosty převážně zhýčkané filmové hvězdy, známí bohatí obchodníci s rodinami a unavení protřelí politici. Jediným Antonínovým osobním neúspěchem byla absence syna, kterému by byl prosperující podnik předán. Se svou ženou Annou měl pouze jedinou dceru, pojmenovanou na žádost Antonína, ojedinělým jménem Viola, které dle jeho úsudku jedinečně korespondovalo s příjmením Kalla.

Viola Kallová se narodila roku 1900 a zajatý výnosný podnik svého otce převzala v létě roku 1945, ve svých čtyřiačtyřiceti letech. Antonín se ve svých dvaasedmdesáti letech rozhodl jít na odpočinek s pocitem, že nejtěžší období má podnik již zdárně bez větší újmy za sebou. Tvrdou ránu v podobě vyvlastnění celého majetku v roce 1950 srdce Antonína

nevydrželo a ve svých sedmasedmdesáti letech umřel v posteli v soukromém hotelovém bytě noc před nařízeným potupným vystěhováním celé rodiny do dvou přidělených bytů druhé kategorie v nedalekém městečku. Viola, vdova po Jakobovi Pěničkově, se s celou zbylou rodinou skládající se z ovdovělé třiasemdesátileté maminky Anny, která svého muže přežila jen o pár měsíců, osmadvacetileté dcery Běly, jejího muže Karla Brabence a šestileté vnučky Marcelly, do dvou sousedících pavlačových bytů, se společnými toaletami na chodbě, přestěhovala. Každá generace, zvyklá na velkorysé vzdušné prostory hotelových soukromých bytů, byla vměstnána do jednoho nevyhovujícího tmavého malého pokojíčku zanedbaného domu. Z prvorepublikového zámeckého hotelu se postupem času stal luxusní hotel pro nejvyšší vládní činitele státu.

Bělla Kallová, narozená roku 1922, vdaná za Karla Brabence, byla donucena ve svých osmadvaceti letech převzít odpovědnost za celou rodinu, neboť babička Anna i maminka Viola se z nenadálé, převratné, ponižující situace psychicky zhroutily. Nově nabitě povinnosti zvládla se zatvrzelostí. Začala pracovat jako poštovní doručovatelka ve městě a život rozdělila mezi péči o nemocnou matku, práci a výchovu dcery.

Marcella Kallová, narozená roku 1944, byla z luxusního pohodového života vytržena ve svých šesti letech a i těch několik vzpomínek na honosnou blahobytnou bezstarostnou dobu dědečka Antonína postupem času vybledlo. Maminka Bělla ji vzpomínky neposilovala. Stala se z ní

zlomená žena nevěřící ve světlejší dobu. „Musíš poslouchat a držet jazyk za zuby, nevyčnívat a poslouchat, ať nemáš problémy.“ Marcella se brzy od pesimistické a rezigované matky brzy osamostatnila. V osmnácti letech byla přijata na vysokou školu na Českou zemědělskou univerzitu v Praze a získala ubytování na koleji v anonymní Praze. Za pět let ukončila studium s červeným diplomem, novomanželem Dušanem Bednaříkem a v očekávání narození prvního dítěte, dcery Michaely. Mladá dvojice se odstěhovala z Prahy na venkov, kde Dušan získal, díky pracovnímu místu zootechnik místního státního zemědělského družstva, prostorný slunný byt. Když byla mladá rodina v novém domově zabydlená, a novorozená dcera měla pár měsíců, zorganizovala Marcella rodinný výlet za svou šestačtyřicetiletou matkou Běllou, starající se tou dobou už jen se svou osmašedesátiletou matkou Viollou. Obě ženy působily žalostně, zdecimovaně a uzavřené před světem. Jediné na co obě reagovali pozitivně a radostně byla malá Michaela. Po krátké domluvě s Dušanem se Marcella rozhodla se o své jediné příbuzné postarat. Dušan sehnal v zemědělském družstvu Bělle práci a s ní spojený i menší udržovaný světlý byt na stejné adrese.

Michaela Kallová, narozená roku 1968, byla jako první v rodinné linii zapsaná do matriky pouze s jedním „l“. Marcella se sice pokoušela rodinnou tradici zachovat, statná zamračená soudružka matrikářka však byla neoblomná. Michaela vyrůstala v několika světech prolnutých do

sebe. Prababička Viola s láskou vzpomínala na staré časy a neustále Michaele ukazovala fotky a předměty připomínající její šťastné životní období, k nimž přidávala i své časem zkreslené příhody. Naproti tomu babička Bělla jakékoliv vzpomínky na šťastné a bezstarostné dětství zaručile vědomě zapuzovala. Rok 1989 vděčně uvítala rodina již bez prababičky Violly. Sedmašedesátiletá babička Bělla prošla po pádu nenáviděných komunistů největší proměnou. Během krátké revoluční doby se z ní opět stala hrdá umanutá vnučka Antonína Kally a její úpěnlivá houževnatost a neúnavné odhodlání ji pomohly získat nejen druhé „l“ pro vnučku Michaellu, ale především rodina opět získala v roce 1995 zámecký hotel.

Předchozím režimem v rámci možností vzorně udržovaný hotel se během několika málo let pod vedením rodinného tria žen v čele s Běllou, její dcerou Marcellou a vnučkou Michaellou, stal opět vyhledávaným luxusním čtyřhvězdičkovým Zámeckým hotelem Kalla.

Roku 1990 porodila Michaella, vdaná za Eduarda Tichotu, dceru, pojmenovanou dle rodové tradice Gabriella.

Michaelle dělala sedmadvacetiletá dcera momentálně velké starosti. V jejím věku by již přeci měla mít muže a děti. Rodový těžce nabitý majetek se bude muset jednou někomu předat a Gabriella veškeré snahy své matky o nalezení vhodného ženicha s nezájmem sveřepě odmítala.

„Tak se po narození dítěte rozved'. Necháme napsat předmanželskou smlouvu tak, abys ho nemusela draze vyplácet. Už jsem se na to informovala u Václava a neměl by to být žádný problém.“

„Mami, víš, co po mě chceš?“

„Vím. Uvědom si, že máš povinnosti vyplývající z našeho objemného těžce nabytého rodinného majetku.“

„Tak půjdu na umělé oplodnění, když na tom trváš,“ pronesla provokativně s nezájmem Gabriella.

„Zbláznila ses? Přece musíme vědět, kdo a hlavně s jakými rodovými vlastnostmi a rodovým zatížením, je otcem.“ Michaela opět zvýšila hlas, kterým na dceru mluvila.

„Mami, dej mi čas. Snažím se, ale nikoho vhodného, kdo by mi byl alespoň trochu sympatický, neznám,“ řekla smířlivě Gabriella.

Z myšlenek vytrhl Michaellu zvuk vyzvánění mobilu: „Ahoj Gabi, co potřebuješ?“

„Mami, jsi ještě v hotelu?“ Gabriella věděla, podle auta zaparkovaného pod okny, že je otázka zbytečná.

„Jsem v knihovně. Potřebuješ něco?“

„Máš chvíli čas? Potřebovala bych slyšet tvůj názor na naši novou zaměstnankyni. Jmenuje se Simona Páralová a bude se Zuzanou na pokoji 18. Máš na lidi odhad, tak chci slyšet tvůj názor.“

„Zajdu tam. A pak se ještě stavím u tebe, protože mě právě napadlo, co by sis měla vzít večer na sebe.“ Michaella ukončila telefonický hovor, aniž by čekala na vyjádření dcery. Přesto, že Gabriella poslední dva roky hotel řídila na první pohled sama, byla Michaella i nadále hlavní majitelkou hotelu, a veškerá důležitá rozhodnutí schvalovala.

„Tak co tomu říkáš?“ Simona poodstoupila, aby se podívala na svou první samostatně ustlanou postel, precizně překrytou brokátovým přehozem, doplněným okrasnými polštářky. Zuzana ji předtím seznámila a názorně ukázala veškeré sebemenší detaily, které musely být při dokonalém důmyslném ustlání postele pečlivě dodrženy, aby byl výsledek dokonalý.

„Výborně. Jsi šikovná,“ pochválila její práci Zuzana a nacvičenými pohyby rukou ještě pro jistotu překontrolovala výsledek.

„Dobrý den, děvčata,“ ozvalo se znenadání ode dveří.

„Dobrý den, paní Kallová,“ zareagovala jako první na nově příchozí.

„Tedy Zuzano, ta postel je dokonalá,“ začala svou konverzaci nezvykle mile.

„To není moje práce paní Kallová, to Simona. Je to její první samostatná práce.“

Michaella se překvapeně podívala na mladou ženu a na okamžik měla dojem, že je jí něčím povědomá, což si vyložila tím, že se s ní již setkala někde ve městě. „To opravdu vy sama?“

„Ano. Zase tak těžké to není.“ Simona při komunikaci s elegantně oblečenou ženou s aristokratickým chováním viditelně znervózněla.

„Nebud'te příliš skromná, Simono! Nevadí vám, že vás budu oslovovat křestním jménem?“

„Jistě, že ne, paní Kallová.“

„Dobře. Nebudu vás zdržovat od práce.“ Michaella byla s výběrem nové, na první pohled šikovné, skromné a zručné zaměstnankyně,

velice spokojená. Ne vždy měli při výběru personálu šťastnou ruku, čehož si byly obě spolumajitelky vědomé a prověřené spolehlivé pracovitě zaměstnance se snažily všemožně hýčkat.

„Mami, jak ses měla v práci?“ Petr, šťastný, že je maminka konečně doma, se od ní od jejího příchodu domů na krok nehnul a nadšeně ji vyprávěl, co všechno prožil první den ve školce: „Nejdřív jsme si hráli s hračkami. Mami, tam je tolik hraček, že jsi to snad v životě neviděla! Asi milion! A už tam mám i jednoho kamaráda. Půjčil jsem mu autíčko, takový žlutý, víš, se kterým jsem si zrovna hrál, a on mi poděkoval a zeptal se mě, jestli si spolu budeme hrát. Mami, děkovat se má, vid’? A pak jsme se domluvili, že se budeme kamarádit. Mami, to je dobře, že už mám kamaráda, vid’? Taky tam máš už taky nějakého kamaráda?“ Aniž by Petr čekal na odpověď, pokračoval: „A ke svačině jsme měli chleba s pomazánkou a čaj a já to všechno snědl a paní učitelka mě pochválila a pak jsme šli ven. Mami, jsem šikovný, že jsem všechno snědl, vid’?“

Simona se na něj usmála a unaveně pokývala hlavou: „To víš, že jsi moc šikovný kluk. A jak se jmenuje tvůj nový kamarád?“

„Jmenuje se. Jmenuje se,“ přemýšlel chvíli a pak vykřikl: „Už vím! Jmenuje se Tomáš! Tedy alespoň myslím. Nebo možná Adam. Zítra se

ho ještě pro jistotu zeptám, jo. A pak byl oběd. Ten mi teda moc nechutnal, protože k obědu byla rajska a tu já nemám rád, takže jsem toho moc nesnědl. Snažil jsem se alespoň trochu sníst, abych udělal paní učitelce radost, ale ona stejně říkala, že jsem mohl sníst víc a trochu se mračila a říkala, že nebudu mít dost síly na odpolední hraní venku. Ale já jsem dost síly měl, neboj. Běhal jsem na zahradě rychleji než někteří kluci. Mami, že nevádí, když mi něco občas nechutná, vid'?" Petr se pro jistotu ujišťoval, jestli jeho prohřešek nebyl, v očích maminky, moc velký.

„To víš, že to nevádí. Každému někdy něco nechutná.“

„I paní učitelce?“

„I paní učitelce,“ ubezpečila ho.

„Hm, já jsem si to myslel taky, že i paní učitelce. Ráno tam byla hodná paní učitelka a po obědě tam byla přísná paní učitelka. Jo a po obědě jsme si šli všichni lehnout a paní učitelka nám četla pohádku a já jsem při ní usnul. A pak jsem se probudil a chvíli jsme si hráli a pak byla svačina, kterou jsem snědl úplně celou, a pak jsme šli na zahradu, a pak přišel děda a šli jsme domů.“

Simona, skloněná nad kuchyňskou pracovní deskou, kde dokončovala přípravu večere, se snažila vnímat přívál synových zážitků. Dnes k večeri

chystala Petrovo oblíbené jídlo, domácí pizzu. Pohledem do trouby zjistila, že je jídlo hotové a horký vytažený plech položila na sporák. Upečenou pizzu rozkrajovala ostrým nožem na menší kousky, které postupně servírovala na květované talíře.

„Mami, že jsem šikovný, že jsem ve školce neplakal? Nějaké dvě holčičky tam plakaly, prý se jim stýskalo po mamince. Mně se teda po tobě taky stýskalo, a trochu jsem plakal taky, ale skryl jsem to, takže to nikdo nepoznal.“

„To víš, že jsi můj šikula. Jdi prosím říct dědovi, že je večere hotová.“

Petr slezl ze židle a utíkal do pracovny dědovi oznámit tu radostnou zprávu. „Dědo, honem, už je pizza hotová. A já už mám velký hlad. Tak pojď, jinak na tebe nic nezbyde a budeš mít hlad!“

Simona dokončila servírování a než se vrátil Petr následovaný Miroslavem, který se v pracovně připravoval na následující pracovní den a opět přestal vnímat ubíhající čas, zpět, stihla opláchnout nádobí zašpiněné přípravou jídla.

Mladý štíhlý vysoký elegantní MUDr. Jan Drozd byl se svým otcem JUDr. Václavem Drozdem, uznávaným neocenitelným právním zástupcem rodiny Kallových, uveden hospodyní Libuší do salonku vily, vystavěné v roce 2007 na nejzápadnějším pozemku hotelového komplexu pro co největší soukromí a pohodlí rodiny Kallových. Od roku 2010 po smrti Eduarda, otce Gabrielly, žily ve vile pouze ženy. Nyní třiasedmdesátiletá Marcella, její padesátiletá dcera Michaella a sedmadvacetiletá Gabriella.

„Dobrý večer, paní Kallová. Děkuji vám za milé pozvání,“ pravil Jan dvorně a předal tři nádherné honosné pugéty postupně Marcelle, sedící na pohodlné modré historické pohovce, která přijmula květiny s mírnou úklonou hlavy bez sebemenšího náznaku vstání, Michaelle, která s jejich příchodem vstala, hosty zdvořile uvítala a za květiny zdvořile poděkovala a Gabrielle, která zabrána do četby podkladů k plánované rekonstrukci hotelového apartmánu číslo 12, příchod očekávaných hostů skoro nepostřehla a květiny převzala netečně bez projeveného zájmu.

Libuše zručně naaranžovala květiny na připravený jídelní stůl do přinesených broušených váz a odešla do kuchyně pro již dopředu na svátečních talířích naservírovaný předkrm.

Nálada u stolu byla uvolněná, konverzace se záměrně vyhýbala kontroverzním tématům a převážně se hovořilo o nových lékařských poznatcích. MUDr. Jan Drozd, uznávaný chirurg v krajské nemocnici, měl po návratu z pařížského světového chirurgického kongresu co vyprávět.

„Jene, vy o té medicíně mluvíte tak zajímavě a poutavě, že bych vás poslouchala celý večer.“ Michaela se na hosta líbezně usmála a se slovy: „Omlouvám se, Václave, vidím, že jste dopil a já si ostudně nevšimla.“ Skleničku štědře dolila. „Doufám, že vám chutná.“

„Paní Michaello, že se vůbec ptáte. Já jako dlouholetý vdovec náročný nejsem, ale jedno vím naprosto jistě, jídlo připravované vaší paní Libuškou, je labužnická pochoutka, které se nic nevyrovná.“ Václav si do připraveného ubrousku spokojeně otřel mastný ret.

„Tatínek má naprostou pravdu. Pro nás je návštěva u vás vždy velkým gurmánským zážitkem,“ přidal se s pochvalou i Jan.

„Slyšíte, Libuško, jak vás pánové chválí?“ otočila se Michaela na svou hospodyni.

„Děkuji. Není to zas až taková věda,“ odpověděla potěšená Libuše s mírným uzarděním.

„Jen nebuďte příliš skromná. Vy jste musela být vyhledávaná partie, že?“ obrátil se na ní žoviálně Jan, který byl po vydatné výborné večeři a třech skleničkách archivního vína ve velmi dobré náladě.

„Jane, nebuď indiskrétní,“ káral ho ihned otec. „Omlouvám se za syna, paní Libuško.“

„V pořádku, pane doktore.“

„Jane, vy hledáte v manželce kuchařku?“ zareagovala na jeho poslední pronesená slova se zájmem Michaella.

„Nehledám, paní Kallová. Já si totiž ženu momentálně vůbec nehledám.“

„Tak, tím bychom měli vyčerpaná dnešní témata k hovoru a já se můžu odebrat do svého pokoje,“ zvedla se ze židle Marcella a ke své vnučce pronesla: „půjdeš mě prosím doprovodit? Omlouvám se, pánové, ale šla bych si lehnout, cítím se již po celém dni unavená. Vy si jistě pochutnáte na moučníku a kávě i bez mé přítomnosti. Libuška dnes upekla její vyhlášený tažený závin. Ten, který pane doktore, máte tak rád. Dobrou noc.“ Opírající se o svou vnučku vyšla ze dveří.

Pánové se dvorně při jejich odchodu zvedli a popřáli dobrou noc.

„Omlouvám se, Michaello, za chování svého syna. Doufám, že se nějak vaší paní matky nedotkly jeho nepatřičné poznámky.“

„To je v pořádku, Václave. Nic se vlastně nestalo. Matka má již své roky a je zvyklá chodit spát brzy.“

Do místnosti se vrátila Libuše s tácem a naservírovala zbytku společnosti slíbený dezert s kávou.

„Babi, proč se mě matka tak urputně snaží najít ženicha? To se přeci v rodině nikdy nepraktikovalo, ne?“

„Gabriello, snaž se jí pochopit. Bojí se, a podotýkám, že ne sama, co se stane s naším rodovým majetkem, pokud se nevdáš, nebudeš mít dítě a nebude ho proto komu předat.“ Babička vnučku poklepala po ruce „Musíš naše obavy přeci chápat, ne?“

„Já vím, ale vy musíte pochopit mě, ne? Přeci si nevezmu prvního vhodného kandidáta.“

„Holčičko, ale ty máš povinnosti vůči rodině a vůči rodinnému majetku. Uvědom si, co všechno museli tví předci překonat a obětovat aby ho získali a udrželi.“

„Já vím. Tyto argumenty používá i matka,“ vzdychla Gabriella. „Snažím se, ale kde mám někoho potkat. Celé dny jsem přeci zavřená v práci.“

„Tak se alespoň nezlob na matku, která se snaží ti někoho najít.“